

De geboorte van Fabian

En ineens, ja daar was hij, een mooi gaaf kindje; het was een jongetje. Daar was onze Fabian. Geboren op tien juni 1994. Hij woog 2710 gram en was 51 cm lang. Een dun mannetje met lange beentjes. Zo bijzonder, ons eigen kindje. Maar wel te vroeg geboren. Ruim vier en een halve week te vroeg geboren, dus Fabian moest wel in de couveuse. Per dag zouden ze het beoordelen om te zien hoe hij zich verder zou gaan ontwikkelen. Hij was ook wat aan de gele kant qua kleurtje, maar dat zou allemaal wel weer goed komen volgens de kinderarts.

In de tweede nacht na Fabians geboorte werd ik angstig wakker. Hij lag boven, op de zevende verdieping op de couveuse afdeling. Ik lag ook nog in datzelfde ziekenhuis, alleen op de derde etage. Ik was ingeknipt, fors gehecht en moest in het ziekenhuis blijven om te herstellen. Dat ik ook in het ziekenhuis moest blijven kwam goed uit, want zo kon ik Fabian borstvoeding geven. Ik was moe,

maar kon niet slapen, lag niet zo lekker en dacht aan mijn kleine mannetje daarboven.

Uiteindelijk viel ik in slaap. Toch schrok ik telkens weer wakker. De verpleegkundige, die nachtdienst had, vroeg of ik het fijn zou vinden om Fabian even te zien.

Ik keek haar met grote ogen aan. Naar boven, naar de zevende verdieping, zomaar midden in de nacht?

Ja, dat kon, als ik dat zou willen.

Ik wist niet hoe snel ik mijn bed uit vloog, wel een beetje pijnlijk met al die hechtingen. In mijn badjas en op mijn sloffen liep ik door de stille gangen naar de liften. Daar stond ik, in mijn centje, in het holst van de nacht, ongeduldig te wachten op de lift.

Best een beetje eng in de stilte. In een gebouw vol met zieke mensen, die allemaal lagen te slapen.

Maar met één doel; zo snel mogelijk naar boven om Fabian te zien. Dat dit zomaar kon; mijn hart maakte een sprongetje. Ik stapte de lift uit en liep snel door toen ik ineens gepraat en gelach hoorde.

Tot mijn grote verbazing zag ik bij de couveuseruimte allemaal vaders en moeders staan. En zuster Bets.

Dit was nu wel het allerlaatste wat ik verwacht had aan te treffen. Naast verbaasd, voelde ik mij tegelijkertijd ook opgelucht toen ik zag dat er dus meer mama's en papa's naar hun kindje wilden. Ook ik kreeg van zuster Bets een kopje thee en kon mijn lieve kindje zo van achter het raam zien liggen. Dat gaf rust. Er werd kennis gemaakt met de andere ouders. Gepraat, gelachen, maar er vloeiden ook rijkelijk tranen. Onzekere en ongeruste ouders die elkaar probeerden te troosten en allemaal hun vragen afvuurden op die zorgzame zuster Bets. Zij straalde zoveel rust uit en loodste al die onervaren en vol hormonen zittende jonge moedertjes een stukje door de nacht heen. Evenals de onzekere papa's. Je voelde haar liefde voor al die kleine mensjes die daar zo kwetsbaar in hun couveuses lagen. Tot mijn grote opluchting hoorde ik dat het goed met Fabian ging en zag ik hem heerlijk liggen slapen. Langzaam verdwenen er weer ouders en ook ik ging weer terug naar mijn bed beneden.

De moeilijkste nacht was de derde nacht. In paniek, drijfnat van het zweet, voelde ik een enorme angst toen ik wakker schrok. Angst om mijn kleine mannetje ooit weer te moeten verliezen. Waar het vandaan kwam weet ik niet, maar ik werd zo bang, zo bang. Heel diep van binnen is dat altijd blijven zitten, die angst is nooit meer verdwenen. Stel je voor dat Fabian iets zou overkomen en we hem weer kwijt zouden raken.

We moesten beiden uiteindelijk een week in het ziekenhuis blijven, totdat de bilirubine waarden goed zouden zijn. Pas dan mochten we weer naar huis. De couveuse van Fabian werd verplaatst naar een plekje bij het raam, zodat hij meer in het daglicht kwam te liggen. En gelukkig ook in het zonnetje. Dit zou kunnen helpen bij het laten verdwijnen van de gele kleur van zijn huid. En inderdaad, het hielp.

De kinderarts, was reuze tevreden met de laatste bloeuitslagen. En ook met het betere kleurtje van de babyhuid. Op vrijdagmiddag zeventien juni 1994 mochten we naar huis.

De zaterdag voordat het Vaderdag werd stond ik op en schoof de gordijnen open. Ik keek door het raam en schrok van iets groots dat ik zag. Wat staat daar nou in de tuin? Ik kon het niet goed zien en liep naar buiten: 'Wat is dat voor een vorm?'

Toen zag ik het. Er stond een gigantische zuigfles met een enorme speen in de voortuin. Het was gemaakt van hout en fleurig geschilderd. Nieuwsgierig liep ik het tuinpad af om de voorkant van de fles te kunnen zien. Daar stond "Fabian" in sierlijke letters. Normaal hield ik echt absoluut niet van zulke grote poppen, Abrahams en Sarahs in de tuin, géén gezicht. Maar dit, wat een verrassing. Als trotse kersverse mama was ik er zo blij mee.

Onze buurman Martin van de rechterkant had het gemaakt, samen met Paul, de zoon van onze andere buurman. Ze hadden er samen dikke pret over gehad. Ook de kraamverzorgster vond het mooi.